

Dohányárusok Közlönye

Megjelenik minden hó
1-én, 10-én és 20-án.
Egyes példány nem kapható.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Előfizetni csak fél évenként lehet

A MAGYARORSZÁGI NAGY- ÉS KISTOZSDE TULAJDONOSOK
SZAKKÖZLÖNYE ÉS ÉRTESETŐJE.

KIADOTULAJDONOS ÉS FELELŐS SZERKESZTŐ:
HATSEK ADOLF.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Nagy János-utca 1 B.
hova az előfizetési ésszgek, valamint a
kéziratok küldendők.
Előfizetési ár fél évre 5 korona.
Kéziratok nem lesznek visszaküldve.

TARTALOM. Új szivarnemek, melyek eddig nem léteznek. — Igaz-e vagy hazugság. — Ajánlati hirdetésny.

Új szivarnemek, melyek eddig nem léteznek.

Miután évek során valódi tollharcot vívtunk a mellett, hogy a Regalia Britannica, Regalia Londres, Regalia Media és Londres helyett másneműek vezettesenek be s ebbeli kívánságunknak egy f. é. október hó 15-én a hivatalos lapban napvilágot látott rendelet tett eleget.

A m. kir. dohányjövédék igazgatósága nem tartotta szükségésnek, pedig hivatala és kötelessége lenne ily közleményeket a „Dohányárusok Közlönyé“-nek közvetlen és haladéktalanul átküldeni. Kétféle esetben kimutathatjuk bármikor, hogy fent említett a m. kir. dohányjövédék igazgatósága részéről velünk szemben tartozó kötelességre joggal tarthatunk igényt.

Különbben, tán jobban is cselekszik, ha ily eljárásokat, a melyek első sorban is olvasóinkat érdekel, elhallgat.

Igen, bizonyos tekintetben a tekintetes igazgatóságnak köszönettel is tartozunk azért, minthogy lapunkat és bennünket a kudarcztól megmentett, mert az új szivar bevezetéséről szóló közlemény komolyan ma napig nem is vehető, mert ez óráig az új szivarnemeket még emberi szem nem is látta.

Megelődjünk, vagy nevéssünk-e e felett, nem tudjuk.

Mitévőkke lesznek immár a számos, ezekre menő elárúsítók, kiknek ugyszólván kötelességük az új szivarnemeket beraktározni, azokkal vevőinek szolgálni, de honnét venni?!

Alig lesz a vevők közt egy is, ki elhiszi, hogy az ország-világ előtt, természetesen csak papíron, ismert új szivarnemek egyáltalában nem kaphatók.

Rendesen az ügyek hivataloszerű kezeléséről, elintézéséről beszélnek az emberek s minden megbocsáthatlan hanyagságot készek azzal mentegetni, hisz minden hivatalos intézkedés jóval bonyolódtabb, mint az, a melyet magánfél eszközöl és nem is igen ritkán történik meg velünk az, hogy ily kifogásoknak, szemünket behunyva, helyt engedünk.

Joggal kérdezhetjük, hát a dohánymonopolium nem oly üzlet, mint a többiek?

Hol is szerezte a dohányjövédék magának azt a jogot, hogy egy a fogyasztó közönségre, mint az elárúsítóra erőszakot gyakoroljon és ugyanezeket mindig, ha új szivarnemek bevezetéséről lévén szó, hónapokon át a keresve keresett új áruval el nem látja.

Igy történt a „Hunnia“ szivarka bevezetésénél is. Az elárúsító nem kaphatta, tehát minden zaklatás dacára nem is

szolgálhatott azzal. A vevők részéről az ostromállapot addig tartott, míg az elárúsítók üzletajtaikat ragaszokkal el nem látták és a szivarfogyasztó közönséggel nem tudatta, hogy a „Hunnia“ szivarka felsőbb intézkedés folytán csak később lesz kapható.

Nem csuda, ha ily eljárás mellett említett szivarka, még mielőtt a közforgalomnak átadatott, illetve kapható lett volna, a nagy fogyasztó közönség annak használatától ellált és most tényleg már senkire veszi.

Tudják minden az illetékes helyen igen jól és mégis ugyanabba a hibába esnek, azzal a különbséggel, hogy ez esetben nem szivarkáról, hanem szivarról lévén szó, melyek tömérdek pénzbe kerülnek és heveres esetben romlásnak vannak kitéve és elvesztik teljes értéküket.

Valóban nem értjük, hogy az üzletvezetőség az állam monopóliumával ily könnyedén elbánva, általunk felsorolt tények és azok következményeire nem is gondol. Az említett szivarnemek, noha kissé drágák, még most keresett kereskedelmi cikk lévén, kerü a kiselárúsító a nagy tözsdetulajdonosnál és a közönség a kiselárúsítónál; de a szivarok, sajnos, nem kaphatók és ennek következménye más nem is lehet, hogy egy hónapon tul alig lesz ember, ki még kérni fogja. Tehát ismét új szivarnemek, mely egy pár év mulva tetemes árleszállítás mellett nyilvános árlejtés utján adatnak el, természetes, ha egyáltalában lesz, ki azokat megveszi.

Igy volt ez eddig, így marad ez ezután is; részünkről fel is adott a reményt, hogy az általunk vázolt meggondolatlan-ság szülte állapot valaha megjavul.

A dohánymonopolium, mint közvetett adójövédelmet tekintve, nem igényelhet ugyanoly figyelmet, mint ama dohánymonopolium, mely nagyipar és nagykereskedelemit szolgál, illetve tekintetik.

Minden dohányzó elsősorban dohányzó és csak másodsorban adófizető és így természetes, hogy a dohányzó és szivarozó kívánságának eleget kell tenni.

A nagyipar vállalat, ha egyáltalában saját érdekét szeme előtt tartja és azt egészen kockára tenni nem kívánja, úgy, amint azt a magánvállalatok mindig teszik, a fogyasztó közönség igényeinek és kényelmének mindenben eleget tesz. Hiába az a mentegetődzés, hogy nagy vállalatoknál ily eljárás lehetetlen. De miért?

Minden hivatásának megfelelő üzletvezetőség esetünkben az említett négy új szivarnem bevezetését elhalasztotta volna mindaddig, míg a nagyelárúsító

szükségét kielégítő mennyiség a raktáron fekszik.

Ha már majd egy félszázadig vártunk, várhattunk volna még 4—5 héttel tovább is. Az illetékes intéző körnél ugy látszik nem is sejtik, hogy az új szivarnemek még nem kaphatók. Az új nemek úgy vezetettek be, hogy egyszerűen a „Budapesti Közlöny“ hozza a felsőbb helyről eredő rendeletet és evvel, úgy vélik, az egész ügynek elég van tevé.

Vajjon az új nemek egyáltalában és kellő mennyiségben kaphatók-e, a fogyasztó közönség veszi-e stb. dolgokra, úgy látszik senki se gondol. Ily közöny egy egész állam iparával szemben meg nem bocsátható és nem is értjük, fel sem foghatjuk, mikép is beszélhetnek nálunk a honi ipar fellendüléséről, virágzásáról!

Igaz-e vagy hazugság.

Érdekes és nemzetgazdászataunkat eléggé jellemző híreket olvashattunk a napokban a napilapok hasábjain. A dohányszállítás körül történt visszaélésekről, illetőleg csalásról volt szó. A m. kir. dohányjövédék részére egy amsterdami cég szállítja allandóan a fedő-dohánylevelet és ezen czégg visszaélést követett volna el, a mennyiben silányabb minőségű dohányt vettetett át a dohányjövédékkel, jó vagy legjobb minőségű helyett. A hivatalos „Budapesti Híradó“ iparkodott ezt megegyeztetni, a lapok pedig utána kezdtek visszavonni közleményeiket; de végre is csak megmaradtak első hírforrások mellett és újabb közleményeikben már nevek és bővebb adatokkal rendelkezve, visszaélésekről írtak, annyira, hogy a külföldi sajtó is elég érdekesnek tartotta foglalkozni vele.

Mi nem magához a tényhez, mely már ugyanis közkezen van, hanem ahhoz a hibás bevásárlási módhoz kívánunk hozzászólni, a hogy a nagy kir. dohányjövédék bevásárlásait eszközöli.

A nagy közönség a sajtótól vett ilyen értesülést, ha az akárhogy meg lenne is cáfolva, nem hajlandó minden további nélkül mint meg nem történtet elfogadni, hanem pessimista fel-fogással a dolgot még megtoldja és panamára gondol.

Ezért kellene a kincstárnak kerülnie minden alkalommal az ilyen bevásárlási módot és törekednie kellene, hogy minden alkalommal az első forrásból, a termelőtől fedezze szükségletét. Pályázat utján kellene minden bevásárlást eszközölni. Nagyon természetes dolog, hogy a nagy közvetítő, ki a kis közvetítőktől szerzi be az árut, mindegyik nyereséggel adja tovább és míg az áru a termelőtől a fogyasztóig jut, több kézen megy át és jóval drágább lesz. Vagy tán azon aggódik a m. kir. dohányjövédék, hogy nem képes oly nagy mennyiséget beszerezni a termelőktől, mint a mennyire szüksége van? Az

tévedés, mert az áru megvan, csak nem egy raktárban van felhalmozva. hanem több kisebbben és kítől az a nagy raktár beszerzi, ő is beszerezheti.

Általános ismert dolog, hogy a m. kir. dohányjövődék állandóan szűkülökdi világos fedőlevéllel, sőt akárhánszor egészen is hiányzik. Tehát hiába vásárol a közönség kereskedőknél, mégsem tudja beszerezni az árut úgy és olyan mennyiségben, mint neki szükséges és a helyett, hogy a bajon segítene, egyszerűen nélkülözi azt, akárhánszor a közönség rovására és saját kárára. Az oka pedig igen egyszerű. A nagykereskedő azon van, minél olcsóbb árt tudjon szabni egy olyan nagy bevételt, mint a magy. kir. dohányjövődék és már a bevásárlásnál iparkodik megtakarítani a költséget; tehát nem veszi a legjobb és legfinomabb minőségűt, hanem silányabb árut léptet elő mint első minőségűt. Így alakulván a többinek az ára és minősége is. Világos tehát a megtevésztés és a dohányjövődék kára.

Mi erősen hiszszük és ismerjük is annyira a viszonyokat, hogy elmondhassuk, ez csak a dohányjövődék kára és nem a közönségé; de a közönség, ha egyszer megingott bizalmában, magát megkárosítva érzi, azt nehéz aztán meggyőzni, hogy tévedésben van és egy elvesztett vásárlóközönséget, még ha bármily jó áruval is iparkodik visszahódítani, nem mindig sikerül. Sokkal helyesebb, sőt kívánatosabb módja lenne ennek elejét venni az által, hogy világosítanak fel a nagy közönséget, a legkompetensebb helyről, mi áll a dologból? miből ered a hir, mennyiben van a közönség érdekelve és mi módon javítható a helyzetet. Ágyonhallgatni ilyen dolgot csak káros lehet, még ha igaz is.

Vegyések.

A vaskartel bomlása. A Rimamurány-Salgótarjáni Vasmű-részvénytársaság a minap tartott rendes közgyűlésen Tisza István gróf, a társaság elnöke nevezetesen beszédben nyilatkozott a vaskartel fölbomlásáról. Az osztrák vasművek tudvalevőleg azzal a megokolással mondták föl a kartelt, hogy a rimamurányi vasművek a kartel megállapodásait megszegték. Tisza gróf visszautasítja ezt a vádat. Elmondja, hogy a vaspiazz viszonyait többé-kevésbé megzavarta s a kartel főnállását bizonyos nehézségekkel kapcsolta össze az a tény, hogy az ő részvételük nélkül a vasipar terén új alakulásuk jöttek létre, hogy első sorban a hernádvolgyi vasművek nagyarányú produkciója lépett föl és idézett elő versenyt talán nagyobb mértékben Ausztriában, mint nálunk. A mikor alkalom nyílt arra, hogy a rimamurányi társulat a részvények megszerzése után bizonyos ingerenciákat gyakorolhasson e vasművek eljárására, abban a meggyőződésben voltunk, mondja Tisza gróf, hogy nemcsak a magunk és részvényeseink érdekében cselekszünk, de az egész vasiparnak, első sorban a magyar, de talán az osztrák vasiparnak érdekeit is szolgáljuk, a midőn módot nyújtunk arra, hogy ez az új termelő faktor oly körbe kerüljön, a hol a viszonyok konzolidálása és esetleg újabb méltányos megállapítás létesítése kevesebb nehézségekbe ütközik.

33965
VII. 1900. szám.

Ajánlati hirdetmény.

A soproni m. kir. pénzügyigazgatóság részéről közhírré tételik, hogy Sopronmegyében fekvő Csorna községben lemondás folytán üresedésbe jött dohánygyárudára betöltésre iránt zárt írásbeli ajánlatok után 1900. évi november hó 16-án

délelőtt 9 órakor ezen kir. pénzügyigazgatóságnál versenytárgyalás fog tartatni.

Az árlejtés tárgyát a versenyzők által az eladás után követelt eladási jutalék fogja képezni és a dohánygyárudára kezelése annak fog adatni, ki e legcsekélyebb eladási díjat követeli, mindazonáltal a kincstár fenntartja magának a jogot, hogy a versenyzők között szabadon választ-hasson, minél fogva ajánlattevők közül azért, mert ajánlata el nem fogadtatott, a kincstárral szemben senki igényt nem támaszthat.

Az eddigi dohánygyárudára az árua kezelése ért 0.2 azaz kettő tized százalék eladási jutaleket élvezett és a nagygyárudának 1899. évben 217.685 korona 94 fillér évi forgalma volt, melyből a hozzá utalt 146 kisasrus szükségletére 208.552 korona 38 fillér, saját kicsinybeni elárúsítására pedig 9133 korona 56 fillér esik.

Ezen dohánygyárudával a kapuvári kir. adóhivataltól beszerzendő bélyegjegyek kicsinybeni eladása 2% azaz két százalék eladási jutalék mellett, valamint a dohánygyártmányok kicsinyben való elárúsítása is egybe van kötve.

Továbbá, ha vállalkozó kíváná, az általános forgalomban levő dohánygyártmányok árjegyzékében felsorolt valódi havanna szivarok elárúsítására is nyerhet engedélyt, az azokért engedélyezhető eladási jutalék azonban 1.5% azaz egy egész és öt tized százaléknál magasabb nem lehet.

A dohánygyárudára köteles az összes dohányanyagot a kapuvári m. kir. dohányfőárústól közvetlenül beszerezni és a jelenben hozzá utalt 146 dohánykisasrust és bélyeggyárudást, a jövőben még hozzáutalattal együtt a szükséges dohány és bélyeganyagot ellátni, köteles továbbá a dohánygyártmányok minden egyes neméből a pénzügyigazgatóság részéről meghatározandó és jelenleg 4000 korona értékkel meghatározott tartalék készletet folyton érintetlenül teljességben tartani, és azonfelül a napi eladásra szükséges gyártmány mennyiségét is készletben tartani.

A csonkithatlan készlet első beszerzésére ovadéklul elfogadható értékpapirokban vagy készpénzben leteendő biztosíték mellett a nagygyárudára kerelmére, a tartani köteles csonkithatlan készlet értéke erejéig hitel is engedélyeztetik.

Az államkincstár a dohánygyárudára jövedelmére semmiféle kezességet nem vállal és a nagygyárudára csak az eladási díjra, valamint a nagygyárudával járó dohánygyártmányok és bélyegjegyek kicsinybeni elárúsításával járó jövedelmére tarthat igényt, a miből a nagygyárudára kezelésével járó összes kiadásokat fedezni tartozik.

A dohánygyárudára üzlet csak minden tekintetben megfelelő és lehetőleg Csorna község központján fekvő helyiségben gyakorolható. A versenyben részt nem vehetnek, kik a törvény értelmében szerződés kötése nem képesek, vagy valamely büntett, csempészet vagy más természetű jövedéki kihágás miatt jogérvényesen elíteltettek. Ha ezen akadályok egyike vagy másika csak az üzlet átadása után jutna a hatóság tudomására, a pénzügyigazgatóságnak jogában álland az engedélyt azonnal elvonni.

Azon ajánlattevő bánatpénze, kinek ajánlata elfogadtatott, a csonkithatlan készlet beszerzéseig visszatartatik és köteles ajánlattevő a nagygyárudára kezelését az erre vonatkozó értesítés, illetve felhívásban foglalt határidő alatt átvenni. Ha pedig a nagygyárudára kezelését át nem venné, vagy ha ajánlatát a versenytárgyalás után visszalépné, letett bánatpénzét elveszti és a nagygyárudára betöltése céljából az ő kárára és költségére új versenytárgyalás fog kiirtni.

Aki írásbeli ajánlatot kíván benyújtani, köteles a fentjelzett csonkithatlan készlet értékének 10% vagy 400 koronát készpénzben vagy bizto-

sítéklul elfogadható értékpapirokban valamely ezen kir. pénzügyigazgatóság kerületéhez tartozó soproni, kapuvári, kismartoni, csepregi, felső pulyai és nagymartoni kir. adóhivatalnál bánatpénzént letenni és az adóhivataltól nyerendő letéti nyugtát ajánlatához csatolni, ez azonban nem zárja ki azt, hogy egyes, különösen vidéken és m. kir. adóhivatali székhelyen kívül levő vállalkozók a bánatpénzt készpénzben vagy biztosítéklul elfogadható értékpapirokban, természetesen saját veszélyekre, ajánlataikhoz csatolhassák.

Az ajánlatban a követelt eladási díj nemcsak számokkal, hanem betűkkel is kiteendő és abban azon nyilatkozat is felveendő, hogy ajánlattevő az árlejtési feltételeket ismeri és azoknak magát feltétlenül aláveti.

Az ajánlatához egyuttal a nagykorúságot, polgári állást, erkölcsi kifogástalanságot és vagyoni állapotot igazoló bizonylatok is csatolandók. Hiányos, vagy a felsorolt kellekeket nem tartalmazó, vagy olyan ajánlatok, melyek határozatlanul állítatnak ki, vagy más versenyzők ajánlataira hivatkoznak, vagy melyek a kitűzött határidő után nyújtatnának be, úgy nemkülönböztetve táviratok is, figyelembe nem vétetnek.

A további feltételek valamennyi pénzügyigazgatóságnál és pénzügybíri biztosságnál betekintheők és a dohánygyártmányok eladására vonatkozó szabályokból kivethetők.

Az eképen felsorolt írásbeli ajánlatok 1900. évi november hó 15-ik napjának déli 1 óráig a soproni m. kir. pénzügyigazgatóság főnökénél, vagy posta útján a pénzügyigazgatósághoz címelve benyújtandók, a czimlapon pedig fent kiteendő «Ajánlat a csornai dohánygyárudára átvételére» és alant a bánatpénz mi módon történt letételének felismerésül szembetűnőleg irandó «terhelve 400 koronáról szóló adóhivatali nyugtával vagy 400 korona készpénzzel, vagy 400 korona értékű értékpapirokkal.»

Az ajánlat mintája:

En alulírott hajlandó vagyok a csornai dohánygyárudára kezelését az e részben fennálló szabályok szemelött tartása és ..... (számokkal és betűkkel kiirandó) .....% eladási díj kikötése mellett átvenni.

Egyuttal kijelentem, hogy a dohánygyárudára részére fennálló szabályokat, valamint az ajánlati hirdetményben foglalt feltételeket ismerem és azoknak magamat alávetem.

Polgári állásomat, kifogástalan előéletemet nagykorúságomat, valamint vagyoni viszonyaimat kitüntető hatósági bizonyítványaimat és négy száz (400) korona bánatpénzment letételének igazolásául az adóhivatali nyugtát idezárom

Kelet.....

N. N.....lakos.

Sopron, 1900. évi október hó 18-án.

M. kir. pénzügyigazgatóság.

Segédszerkesztő: Heltai Nándor.

Első cs. és kir. szab. eredeti selmeczli pipa-, tájékpipa és pipaszár-gyár főzserő-berendezéssel.

TAKÁCS EDE

Zólyom-Selmecz mellett
Alapított 1838-ban.

Ajánlja a legjobb hírnévnek örvendő és kitűnő minőségű, nevezé paratlan valódi selmeczli nagygyáppipát, tájékpipát, pipaszárát és szivarszipkáit, minden kivitelben, a legolcsóbb árak mellett.

Képes árjegyzékek bérmentes visszaküldése esetén kívánatra bérmentve küldetnek.

Egyedül hírneves jó gyártmány.

„DOHÁNYÁRUSOK KÖZLÖNYE“

(ORGAN DER TABAK-GROSS UND KLEINVERSCHLEISSER UNGARNS).

INHALT. Neue Sorten, die nicht vorhanden sind. — Wahrheit oder Lüge. — Briefkasten der Redaktion.

Neue Sorten, die nicht vorhanden sind.

Nachdem wir Jahre lang dafür eintreten, dass an Stelle der Regalia Britannica, Regalia Londres, Regalia Media und Londres andere Sorten eingeführt werden sollen, geschah dies und zwar mittelst der am 15. Oktober im Amtsblatte publizirten Verordnung. Die Direktion der k. ung. Tabak-Regie hält es nämlich nicht für nothwendig, was ihre Pflicht und Schuldigkeit wäre, derartige Mittheilungen dem „Dohányárusok Közlönye“ direkt, sofort zuzusenden. Dass dies ihre Pflicht und Schuldigkeit wäre, könnte wir ihr schwarz auf Weiss nachweisen.

Allein, vielleicht thut sie besser, wenn sie uns derartige Vorgänge, welche in erster Reihe unseren Leserkreis angehen, verschweigt. Ja, gewissermassen sind wir der löbl. Direktion sogar dankbar dafür, dass sie uns vor der Blamage bewahrt, in unserem Blatte von der Einführung neuer Sorten zu berichten, welche Mittheilung keineswegs Anspruch machen dürfte ernst genommen zu werden, zumal bis zum heutigen Tage die neuen Sorten, welche an Stelle der Havannah-Zigarren treten, noch kein menschliches Auge gesehen hat.

Man weiss nicht, soll man sich darüber ärgern oder lachen. Von den tausenden Verschleissern, welche diese Sorten in den Verschleiss zu nehmen hätten, ja sogar verpflichtet wären, von den tausenden Rauchern, welche diese Zigarren begehren, wird es ja ohnehin kaum Einer glauben, dass so etwas möglich ist. Man spricht gewöhnlich von amtsmässiger Behandlung der Angelegenheiten, und entschuldigt gerne jede unverzeihliche Saumseligkeit oder Nachlässigkeit damit, dass das amtliche Verfahren ein weit komplizirteres und langweiligeres ist als dasjenige, welches Private bewerkstelligen. Drückt man aber auch manchmal ein Auge zu, indem man derartige Ausflüchte acceptirt, so kann man sich gleichwohl darüber seine Gedanken machen. Ist das Tabak-Monopol nicht etwa ein Geschäft, wie jedes andere? Hat die Tabak-Regie ein Recht erworben, ihre Kunden zu chicaniren? Was soll das heissen, dass jedesmal, wenn neue Sorten eingeführt werden, dieselben Monate lang in den Fabriken und Tabak-Magazinen lagern und diese weder der Verschleisser, noch das Publikum erhält?

Bei Einführung der Hunnia-Zigarrette wurden in den Trafiken förmliche Schlachten geschlagen, nachdem die Verschleisser keine Zigarretten erhielten und demgemäss auch diese nicht verabfolgen konnten. Das ging so lange fort, bis die Trafikanten sich schon genöthigt sahen, vor der Thüre Affichen anzubringen mit der Aufschrift, dass keine „Hunnia“ vorhanden sind. Es war daher nur eine natürliche Folge, dass die Zigarrette, noch bevor sie in den Verkehr trat, aus-

denselben gedrängt wurde und thatsächlich kauft sie dormalen auch kein Mensch. Man weiss das kompetenten Ortes recht gut und doch verfällt man abermals in denselben Fehler, nur mit dem Unterschiede, dass es sich hier um Zigarren handelt, die eine Menge Geld kosten und die, wenn sie liegen bleiben, dem Verderben preisgegeben und keinen Heller werth sind. Wir begreifen es wahrlich nicht, dass die Geschäftsleitung eines dem Staate gehörigen Monopoles nicht auf all das Rücksicht nimmt. Bei dem Umstande, dass ohnehin — was die theueren Zigarren anbelangt — alljährlich eine Menge Zigarren durch das lange Lagern werthlos wird, sollte doch schon das eigene Interesse deutlich genug sprechen. Momentan werden diese Zigarren verlangt, der Kleintrafikanter verlangt sie in der Grosstrafik, das Publikum in der Kleintrafik. Die Zigarren sind nicht zu haben und die Folge davon wird sein, dass sie in 4 Wochen kein Mensch mehr verlangen wird. Also abermals Sorten, welche in einigen Jahren zu bedeutend herabgesetzten Preisen im Lizitationswege verkauft werden dürften. Ob sie dann noch Jemand kaufen wird, ist allerdings fraglich.

So sieht es mit der Einführung neuer Sorten bei uns aus und wir haben auch bereits endgiltig die Hoffnung aufgegeben, dass es hierin jemals besser werden wird. Das Tabakmonopol, als indirektes Steuererträgniss betrachtet, bedarf allerdings nicht jene Aufmerksamkeit in allen kleinlich scheinenden Dingen, wie jenes Tabakmonopol, das man als Grossindustrie und als Grosshandel betrachtet. Und das ist es aber, dagegen lässt sich einmal keine Einwendung erheben. Der Raucher ist in erster Reihe Raucher und dann Steuerzahler. Es ist nur zu natürlich, dass denselben dasjenige geboten werden muss, was er wünscht und dass die Verwaltung einer solchen Grossindustrie ganz so verfahren muss, wie es die Privatindustrie und der Privathandel thut. Umsonst beruft man sich darauf, dass ein solches Verfahren nicht möglich ist. Wir sehen nicht ein, warum nicht? Eine geschäftliche Leitung, wie sie sein soll, hätte zum Beispiel in diesem Falle die Einführung der in Rede stehenden 4 neuen Sorten insoweit hinausgeschoben, bis die Waare in den Magazinen liegt, wo sie der Grosstrafikanter erhält. Hat man auf die neuen Sorten fast ein halbes Jahrhundert gewartet, so wäre es kein Unglück gewesen, wenn dies noch vier Wochen gedauert hätte, allein, leider ist der Vorgang ein solcher, dass bei uns die leitenden Kreise nicht einmal eine Ahnung davon haben dürften, dass die neuen Sorten nicht da sind. Die Sorten werden eingeführt und zwar damit, dass der bezüglich Erlass im „Budapesti Közlöny“ zu lesen ist, was vollkommen zu genügen scheint. Alles übrige, ob die Zigarren wirklich veraus-

gabt wurden und wieviel? Ob das Publikum dieselben kaut und wie es über die neuen Sorten urtheilt, das scheint Keinem zu kümmern. Und da spricht und schreibt man noch immer von dem Aufblühen der Industrie in einem Staate, der für seine eigene Industrie, die er selber betreibt, so wenig Interesse zeigt.

Wahrheit oder Lüge.

Ganz sonderbare Gerüchte über angebliche Missbräuche bei den Tabak-Lieferungen, wurden in den letzten Tagen durch sämtliche Zeitungen verbreitet, von denen sogar die Presse des Auslandes Notiz nahm. Diesen Gerüchten zufolge soll der Amsterdamer ständige Lieferant der Tabak-Deckblätter das ungarische Aerar insoferne betrogen haben, als er minderwerthige Deckblätter für bessere Sorten lieferte. Die Tagesblätter brachten diese Mittheilungen, dementirten sie jedoch Tags darauf in Folge eines offiziellen Dementis der „Budapester Korrespondenz“, worauf abermals und zwar mit Nennung der Namen und näheren Umstände die Angelegenheit besprochen wurde.

Unseres Erachtens nach ist die Sache wichtig genug, um eine genaue, klare Widerlegung falls sie unwahr ist, zu verdienen. Im Publikum werden derartige Zeitungsmeldungen keineswegs ungläubig aufgenommen, im Gegentheil, das Publikum ist stets geneigt solche Geschehnisse zu vergrössern und was dabei herauskommt, lässt sich denken.

Die Lieferung der Tabak-Deckblätter geschieht unserer Meinung nach überhaupt in einer Weise, welche für Privat-Unternehmungen allerdings tauglich und zweckmässig, für einen Staat jedoch keineswegs geeignet erscheint. Vor Allem müsste die Lieferung in direkter Weise und zwar von Seite der Produzenten, im Wege der Konkursausschreibung erfolgen. Wohl beziehen sämtliche grosse Fabriken ihre nothwendigen Tabak-Deckblätter durch Kommissionäre, allein, wie gesagt, für Werthe von vielen Millionen, welches letztere Eigenthum des Staates sind, taugt ein derartiger Modus nicht, ganz abgesehen davon, dass sich die Waare dadurch unendlich vertheuern muss. Wir haben es Jahre lang gesehen, wie die lichten Deckblätter, deren das Aerar bedurfte, fast gar nicht, oder nur in sehr geringem Masse geliefert wurden. Woher kommt das? Das kommt daher, weil der Kommissionär die im Preise etwas theuerere Deckblätter nicht kaufen will, damit er nicht gezwungen ist, seiner Kunde theuerere Preise anzurechnen.

Wir wissen recht gut, dass bei einem eventuell direkten Bezuge der Deckblätter die k. ung. Tabak-Regie anstatt mit zwei Kaufleuten, mit hundert solchen zu thun hätte; allein, Thatsache ist und bleibt es, dass diese Manipulation die einzig richtige wäre, indem dasjenige, was gebraucht wird, aus erster Hand, in bester Qualität und zu billigsten Preisen geliefert werden würde. Unseres Wissens nach ist die Tabak-Regie, was den Vorrath von Deckblättern anbelangt, niemals in Verlegenheit,

zumindest werden alljährlich grosse Beträge dafür eingestellt und verausgabt, woraus der Schluss zu ziehen ist, dass grosse Vorräthe immer vorhanden sind. Ausserdem vermögen wir es nicht einzusehen, warum der Produzent oder Tabak-Grosshändler nicht ebenso kontraktlich gebunden werden kann, die Waare laut Muster pünktlich zu liefern, wie diese Kommissionäre.

Der Zwischenhandel, beziehungsweise die Lieferung durch Zwischenhändler bringt stets eine Menge Nachteile mit sich, wie dies schon häufig beobachtet wurde und wie dies auch diesmal in solch drastischer Weise zum Ausdruck gelangt. Denn ob die Sachlage genau so ist, wie sie die Tagesblätter mittheilten, oder ob nur ein Theil davon wahr ist, immerhin diskreditiren derartige Meldungen das Produkt selbst, welches erzeugt wird. Und schliesslich, wenn man offen sein will, muss ja doch

gesagt werden, dass die Hauptsache das Vertrauen ist, welches das Publikum in den Werth des Produktes legt. In dem Augenblicke aber, wo man davon spricht, dass ein minderwerthiger Tabak zu den Zigarren verwendet wird, sinkt dieses Vertrauen und das beste Produkt ist nicht mehr im Stande zu befriedigen.

Das sollte man bedenken und aus diesem Grunde auch mit der Veröffentlichung der gesammten Affaire nicht zögern. Ist thatsächlich etwas geschehen, was dem Gerüchten ähnlich ist, dann wird ihr ein Todtschweigen nichts nützen. Ist aber nichts geschehen, was irgend Jemanden kompromittiren könnte, umso besser; nur entschiedene Zurückweisung der Anklagen, ein deutliches Dementi von Seite der kompetentesten Stelle wird alsdann die Gerüchte verstummen machen. Schweigen ist in diesem Falle verderblich.

Briefkasten der Redaktion.

Herrn V. in Bpest. Im ersten Artikel der vorliegenden Nummer finden Sie die Antwort. In dieser Beziehung haben wir schon viel Worte verloren, doch vergebens. Gruss!

Herr B. in K Besten Dank für Ihre geneigte Erinnerung; in einer der nächsten Nummern werden wir Anlass nehmen, darauf zurückzukommen.

Abonnent in Bpest. Zu unserem Bedauern können wir Ihren Zeilen in den Spalten unseres Blattes keinen Raum geben, da wir ganz entgegengesetzter Meinung sind.

Herr W. in D. Wollen Sie gefälligst die Güte haben sich in unsere Redaktion zu bemühen.

Frau N. in Bpest. In der nächsten Nummer. Gruss!

Hilfsredakteur. Ferdinand Heltai.

Nagy- és kistőzsdék figyelmébe!

POJATZI FL. és TÁRSA

cs. kir. szabadalmazott gyufanemű gyárai DEUTSCH-LANDSBERGBEN (Graz mellett)

ajánlják legjobb minőségűeknek elismert gyufa-gyártmányaikat és pedig úgy **kénes-**, mint különösen **szalon-gyufájokat.**

E gyufa-gyártmányok Magyarországon nagy kedveltségnek és rendkívüli keresletnek örvendenek, főleg a

Millennium-gyufa,
Magyar korona-svédgyufa,
Magyar honvéd-szobor-gyufa,
Krokodil-gyufa és
Magyar Imperial-gyufa

elegáns kerek dobozokba csomagolva, melyek kiváló magyar államférfiak arcképeivel díszítvék.

Rips-gyufa dobozokban és csomagokban kapható.

Kérjük szíves rendeléseiket közvetlenül **Dentsch-Landsbergbe** intézni. A legolcsóbb ártételeket tartalmazó árjegyzékünkkel szívesen szolgálunk. — **Budapest és közvetlen környéke részére VII., Rombach-utca 8. sz. alatt van raktárunk.**

POJATZI FL. és TÁRSA es. k. szabadalmazott gyufanemű gyára
DEUTSCH-LANDSBERGBEN (Graz mellett).

„LE GRIFFON“

„LE SUBLIME“

anerkannt bestes und feinstes echt französische
ZIGARETTENPAPIER.

Unentbehrlicher Artikel in den k. u. Tabak-Gross- und Kleintrafiken!

LOHNENDER VERSCHLEISS,
weil von Jedermann verlangt.

GENERAL-DEPOT:

GOLDZIEHER GÉZA

Budapest, V., Sas-utca 29. szám.